ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **IMSTAV Group s. r. o.,** se sídlem Praha 5, Staropramenná 3117/17, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem Liberec, 1. máje 97, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Liberci,** se sídlem Liberec, tř. 1. máje 97, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 7. 9. 2010, č. j. 59 Ca 73/2009 - 67,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2009, č. j. 197734/09/192932500320 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), nebylo podle § 16 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), účinného do 31. 12. 2010, vyhověno námitce žalobce proti zahájení daňové kontroly (v intencích protokolu o ústním jednání ze dne 10. 4. 2008, č. j. 60920/08/192932/7023), směřující k ověření správnosti daně z příjmů právnických osob a daně z příjmů vybíraných zvláštní sazbou daně podle § 36 a § 38d zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisům, za zdaňovací období roku 2005. Postup žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci žalobou proti

nezákonnému zásahu, představovanému nezákonnou daňovou kontrolou. Rozsudkem ze dne 7. 9. 2010, č. j. 59 Ca 73/2009 - 67, byla tato žaloba zamítnuta.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že žalobce, s výjimkou odkazu na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, nijak nespecifikoval, proč považuje prováděnou daňovou kontrolu za nezákonnou a dovolával se pouze absence sdělení důvodů pro její zahájení. Krajský soud se tak zabýval otázkou závaznosti názoru Ústavního soudu vysloveného ve shora uvedeném nálezu. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to především na rozsudky ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 46, ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52 a ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44, dovodil, že právní názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu je závazný při řešení typově shodných případů; obecné soudy se však od něj mohou ve výjimečných a odůvodněných případech odchýlit. Za takové případy je judikaturou považováno především nedostatečné vypořádání všech uplatněných argumentačních pozic, platí-li současně, že k tomuto nevypořádání nedošlo ze strany Ústavního soudu záměrně, ale opomenutím. Dalšími případy, kdy je možné odklonit se od závěrů vyslovených Ústavním soudem, lze pak považovat situace, kdy dochází v mezidobí ke změně právní úpravy nebo je-li judikatura v dané věci vnitřně nesourodá apod. S ohledem na konstatovanou judikaturu zdejšího soudu krajský soud naznal, že Ústavní soud nevzal v potaz bohatou a vnitřně jednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se sporné otázky, tedy podmínek zahájení a provádění daňové kontroly. Ta přitom stojí na názoru, že není vyloučeno, aby správce daně zahájil daňovou kontrolu bez toho, že by daňový subjekt zpravil o důvodech (podezřeních), které ho k takovému postupu vedly. Krajský soud tak uzavřel, že ačkoli v posuzované věci protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 10. 4. 2008 neobsahuje uvedení konkrétních podezření o krácení daňové povinnosti, lze jej považovat za úkon ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 daňového řádu, tedy úkon způsobilý prolomit běh tříleté prekluzivní lhůty; provedení daňové kontroly u žalobce bez toho, aby mu byl sdělen její důvod, tak nepředstavuje nezákonný zásah a nelze za něj z tohoto důvodu považovat ani důsledky, které pro žalobce z ukončené daňové kontroly dále plynou. Žalobu proto rozsudkem zamítl.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Zásadní pochybení, kterého se krajský soud měl dopustit, spočívá v tom, že námitku nezákonně zahájené daňové kontroly (z níž se odvíjí údajný nezákonný postup žalovaného v dalším řízení) vyhodnotil v rozporu se závěry vyslovenými v nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 18. 11. 2008, sp. zn I. ÚS 1835/07. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na jiné rozhodnutí Ústavního soudu, a to nález ze dne 8. 7. 2010, sp. zn. I. ÚS 1238/2010, v němž byl vysloven názor, že je povinností správních orgánů a soudů respektovat nosné důvody prezentované v jeho nálezech. Závěr krajského soudu, že probíhající daňová kontrola není nezákonným zásahem, protože byla zahájena v souladu se zákonem, je v rozporu s výkladem ustanovení § 16 odst. 1 daňového řádu tak, jak byl podán Ústavním soudem. V postupu žalovaného spatřuje stěžovatel též porušení ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; tento postup nemá oporu v zákoně, přičemž krajský soud jej aproboval. Tím, že krajský soud dospěl k odlišnému

závěru, než jaký vyplývá z nálezu Ústavního soudu, nemůže jeho rozsudek projít testem ústavnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Není sporu o tom, že dle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR jsou *vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu (...) závazná pro všechny orgány i osoby.* Poměrně rozsáhlá judikatura Ústavního soudu (lze jmenovat například nálezy ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, nebo ze dne 18. 11. 1998, sp. zn. I. ÚS 77/97, přístupné, jakož i další rozhodnutí Ústavního soudu z www.nalus.usoud.cz) přisuzuje právnímu názoru obecné povahy, obsaženému v odůvodnění nálezu Ústavního soudu obecnou závaznost, za podmínky řešení typově shodných případů. Tento přístup ovšem nelze chápat dogmaticky; Ústavní soud ostatně sám ve svých nálezech (například i v posledně zmiňovaném) nevylučuje, aby obecné soudy přistupovaly k jeho judikatuře emancipovaně, a připouští, že z opodstatněných a důkladně vysvětlených důvodů mohou být jeho závěry revidovány. Shodně s tím judikoval opakovaně v minulosti i zdejší soud (viz například rozsudek ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

V odůvodnění nálezu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07 Ústavní soud, mimo jiné, uvedl, že: „*již v minulosti vymezil ústavněprávní mantinely, v nichž jsou orgány státu povinny se pohybovat, pokud jde o stanovení, zjišťování a vymáhání daňové povinnosti jednotlivce. Mimo jiné uvedl, že pokud jde o proceduru zjišťování, ověřování a vymáhání daňové povinnosti, je správce daně vázán ust. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. (...) Ústavní soud již rovněž judikoval, že této ústavní kautele odpovídá subjektivní právo jednotlivce na všeobecnou ochranu svobodné sféry osoby. (...) Do oblasti svobodné sféry jednotlivce pak spadá i právo jednotlivce na takzvané informační sebeurčení. Jen osoba sama je oprávněna rozhodnout o tom, jaké údaje o sobě poskytne včetně údajů o své pracovní, ekonomické či podnikatelské aktivitě, pokud zákon neukládá v tomto směru osobě povinnost tak, jak to předvídá čl. 4 odst. 1 Listiny. Přesněji řečeno čl. 4 odst. 1 Listiny působí komplementárně ve vztahu k čl. 2 odst. 2 Listiny v tom smyslu, že zpřesňuje dopad ustanovení čl. 2 odst. 2 na individuální osoby (...) Jinými slovy, státní moc si při stanovení a vybírání daní a poplatků musí počínat v mezích stanovených zákonem, který již svou povahou představuje zásah do základního práva na vlastnictví, jejž zároveň legitimuje. V podmínkách materiálního právního státu je navíc nezbytné toto ustanovení vykládat nikoliv pouze v tom smyslu, že orgán veřejné moci je oprávněn uplatnit vůči jednotlivci zákonem konstituovanou pravomoc jakýmkoliv způsobem, nýbrž je třeba jej vykládat v materiálním smyslu, tj. tak, aby orgán veřejné moci při výkonu své pravomoci co nejvíce respektoval ochranu základních práv jednotlivce, v daném případě autonomní sféru jednotlivce, jejíž součástí je též*

shora uvedená tzv. informační autonomie jednotlivce." Dále Ústavní soud konstatoval, že *„[j]edním z procesních oprávnění, jímž je správce daně v průběhu daňového řízení nadán, je i daňová kontrola. (...) Daňová kontrola je z tohoto pohledu specifická v tom, že "vyšetřovací" charakter daňového řízení je v ní výrazně posílen. Daňová kontrola proto představuje v rámci daňového řízení nejcitelnější zákonem aprobované narušení autonomní sféry jednotlivce. (...) Takové omezení, kromě toho, že musí být stanoveno zákonem, musí současně sledovat určitý cíl a být ve vztahu k tomuto cíli přiměřené. V podmínkách materiálního právního státu je proto nezbytné trvat na požadavku, aby takové omezení či narušení autonomní sféry jednotlivce mělo jasný a předem seznatelný důvod, legitimující použití takového omezení, a takový důvod musí spočívat v konkrétních skutečnostech. Jinak řečeno, v případě daňové kontroly nemůže být takovým důvodem obecně formulovaný zájem státu na výběru daní, který je účelem zákona o správě daní a poplatků, nýbrž musí zde existovat konkrétními skutečnostmi podložené podezření, že konkrétní daňový subjekt, u něhož je daňová kontrola zahajována zřejmě svou daňovou povinnost nesplnil, nebo splnil, avšak v míře menší než by měl.*" Poté, co konstatoval jistou analogii mezi daňovou kontrolou a trestním řízením, Ústavní soud uzavřel, že *„[v] případě daňového řízení to znamená, že použití daňové kontroly nemůže být zcela svévolné, nýbrž je třeba vyžadovat existenci správcem daně formulovaných důvodů k jejímu zahájení, tj. existenci konkrétních pochybností či podezření, že daňovým subjektem původně přiznaná a správcem daně vyměřená (byť i jen konkludentně) daň je nižší, než by měla být. Šlo by o realizaci svévole, kdyby správce daně mohl provádět daňovou kontrolu kdykoliv a bezdůvodně u libovolných daňových subjektů, resp. v případech, kdy sám uzná za vhodné a takříkajíc "na zkoušku". Vyloučení svévole zde má pak ještě jeden rozměr. V případě akceptace zcela volné úvahy správce daně o tom, zda zahájí daňovou kontrolu, by byl vlastně takový postup správce daně založen na "presumpci viny", resp. na předpokladu, že každý daňový subjekt svou daňovou povinnost zkrátil, a proto je možné - bez toho, že by zde existovalo konkrétní podezření správcem daně formulované - jeho daňovou povinnost přezkoumat a prověřit. Takový přístup by ovšem předpokládal, že daňovou kontrolu by měli správci daně provádět automaticky u všech daňových subjektů. Prvek libovůle a nahodilosti by byl v takovém případě dán i výběrem subjektů, u nichž je daňová kontrola prováděna, není-li a nemusela-li by být odůvodněna existencí konkrétního podezření.*"

Z uvedeného je zřejmé, že Ústavní soud se v otázce definice podmínek, za nichž může být daňová kontrola provedena, skutečně postavil na stanovisko, které zastává stěžovatel, dle kterého (zjednodušeně řečeno) by kontrola měla být prováděna pouze za situace, kdy existují konkrétní indicie, implikující možnost krácení daňové povinnosti konkrétním daňovým subjektem.

K problematice obecné závaznosti právního názoru vysloveného Ústavním soudem ve shora citovaném nálezu se již v obdobné věci Nejvyšší správní soud vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 – 46, na který ostatně odkazuje i krajský soud.

Vycházel přitom z výše popsaných limitů vázanosti obecných soudů judikaturou Ústavního soudu a podal podrobnou charakteristiku institutu daňové kontroly. Uvedl dále, že jím podaný výklad pojmu daňové kontroly *„je v souladu s obecným významem termínu kontroly. Ten v teorii správního práva označuje postup orgánu veřejné moci, který zjišťuje a eventuelně posuzuje plnění povinností adresáty veřejné správy. Pojmovými znaky*

takových kontrol bývá možnost zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námitky proti kontrole apod. Takový charakter vykazuje celá řada institutů, jež zvláštní předpisy správního práva označují jako kontrolu, např. kontrola prováděná Českou obchodní inspekcí, Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí aj. Podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti. Daňová kontrola se nijak nevymyká takto chápanému pojmu kontroly. Jde o institut s mimořádně podstatným preventivním významem, což ostatně naznačuje i úmysl zákonodárce zachycený cum grano salis v důvodové zprávě k daňovému řádu (tisk č. 691, ČNR 1990 - 1992, www.psp.cz). Podle ní nedílnou součástí správy daní je daňová kontrola, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků. Samotný zákonodárce tak poukazuje na podstatu institutu, kterou spatřuje v preventivním přezkoumání či ověření splnění daňové povinnosti daňovým subjektem. Právě existence konkrétních pochybností je jednou ze skutečností, která odlišuje daňovou kontrolu od vytýkacího řízení dle § 43 daňového řádu. Existence konkrétních pochybností o správnosti či pravdivosti daňového přiznání a jejich sdělení daňovému subjektu jsou pojmově spjaty s vytýkacím řízením.“

Nejvyšší správní soud se tak v citovaném rozsudku přihlásil k obsahu disentního stanoviska předmětného nálezu Ústavního soudu, a to včetně odmítnutí náhledu na daňovou kontrolu coby formu trestního obvinění. Uvedl dále, že *„[v] daňovém řízení se nutně střetává veřejný zájem na stanovení a výběru daní na straně jedné a zájem na ochraně autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Tento střet je, obdobně jako v jiných případech, třeba řešit prostřednictvím testu proporcionality. Omezení osobní sféry jednotlivce spočívající v oprávnění správce daně realizovat daňovou kontrolu tak musí sledovat legitimní cíl a být ve vztahu k tomuto cíli vhodné, potřebné a přiměřené. Legitimním cílem je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v § 2 odst. 2 daňového řádu. Zákonodárce byl při zakotvení daňových kontrol v právním řádu České republiky veden úmyslem omezit daňové úniky. Daňová kontrola je jako taková jednoznačně způsobilá k tomu, aby k dosažení tohoto cíle napomáhala, protože slouží k ověření splnění daňové povinnosti daňových subjektů. Naplnění hlediska potřebnosti Nejvyšší správní soud shledal v tom, že v případě daňové kontroly jde o relativně šetrný z možných způsobů dotčení autonomní sféry jednotlivce, a to s ohledem na široký katalog oprávnění, jimiž daňový subjekt v rámci daňové kontroly disponuje, a jejich reálnou a efektivní ochranu nejen v daňovém řízení, ale zejména v případném soudním řízení správním. Zde Nejvyšší správní soud opět odkazuje na svoji bohatou judikaturu, kterou definoval přísné standardy kladené na ochranu práv daňových subjektů v rámci daňové kontroly, včetně možnosti bránit se této kontrole již v jejím průběhu cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (...) Ke kritériu přiměřenosti stricto sensu Nejvyšší správní soud konstatuje, že újma na právu jednotlivce na informační sebeurčení a zásah do jeho autonomní sféry není ve vztahu k zamýšlenému cíli nepřiměřená. Ústavní soud i Nejvyšší správní soud ve své dosavadní rozhodovací praxi k problematice daňové kontroly spíše rozšiřovaly prostor autonomní sféry daňového subjektu, i takový přístup má ovšem své hranice a nemůže ve svém důsledku vést k negaci smyslu institutu daňové kontroly“*. I v těchto závěrech

se citovaný rozsudek opírá o argumentaci plynoucí z disentního stanoviska nálezu Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud tak v citovaném rozsudku uzavřel, že *[ú]stavní kautela minimalizace zásahů do autonomní sféry daňového subjektu v rámci provádění daňové kontroly je (...) naplněna již tím, že správce daně plně respektuje mantinely, které jsou mu určeny daňovým řádem a rozhodovací praxí Ústavního soudu a správních soudů. Požadavek, aby správce daně disponoval při zahájení daňové kontroly konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění daňové povinnosti nemá opodstatnění a je v rozporu s pojmovým chápáním kontroly ve správním právu jako takové. Navíc by znamenal negaci institutu daňové kontroly v daňovém řízení.*“

V nyní posuzovaném případě jde o obdobnou situaci, jako ve věci posuzované zdejším soudem pod sp. zn. 8 Afs 46/2009. I zde se daňové kontrole bránila právnická osoba, která (opírajíc se o nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07) namítala její nezákonnost, s ohledem na absencí indicií, které měly vést správce daně k pochybnostem o správně vykázané daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud se přitom se shora citovaným rozsudkem svého osmého senátu zcela ztotožňuje a nevidí racionální důvod, proč by při posuzování skutkově velmi obdobné věci, měl postupovat odlišně. Citovaný judikát byl ostatně následován i v dalších rozsudcích, mimo jiné i v rozsudku ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52, kde zdejší soud opakovaně konstatoval, že „*Nejvyšší správní soud nemusí mechanicky převzít právní názor obsažený v (...) nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07; to však pouze za naplnění některé ze shora naznačených podmínek. Jinak řečeno, obecné soudy nesmí opomenout ústavní dimenzi věci a relevantní ústavněprávní výklady Ústavního soudu a musí nabídnout opodstatněné a důkladně vysvětlené důvody, proč se od právního názoru Ústavního soudu odchýlil.*“ Po důkladném věcném zvážení předmětné problematiky pak dospěl k názoru, že „*v případě daňové kontroly jde o relativně šetrný z možných způsobů dotčení autonomní sféry jednotlivce, a to s ohledem na široký katalog oprávnění, jimiž daňový subjekt v rámci daňové kontroly disponuje, a jejich reálnou a efektivní ochranu nejen v daňovém řízení, ale zejména v případném soudním řízení správním.*“ Ve shodě s výše citovaným rozsudkem pak uzavřel, že „*plně respektuje a sdílí cíl, který sledoval Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07: ochrana před svévolí správce daně a minimalizace jeho zásahů do autonomní sféry daňového subjektu. Pouze se domnívá, že ke stejnému cíli lze dospět i jinými prostředky, než volil Ústavní soud v citovaném nálezu, a za situace, kdy v něm Ústavní soud explicitně nevyvrátil, že k efektivnímu dosažení ochrany stejných ústavně zaručených práv dostatečně neslouží prostředky plynoucí z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (...) se dostatečně nevypořádává se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň z něj není patrno, že by tak činil záměrně. Za této situace se Nejvyšší správní soud domnívá, že se může od předmětného právního názoru Ústavního soudu odchýlit.*“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pouhá argumentace stěžovatele v dané věci, že daňová kontrola byla zahájena v rozporu se závěry Ústavního soudu prezentovanými v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07, tedy bez toho, aby byly stěžovateli sděleny pochybnosti, nemůže uspět. Je tomu tak proto, že z důvodů výše popsaných nelze vyloučit provádění daňové kontroly namátkově; stěžovatel přitom nikterak neupřesnil, čím konkrétně mu vytýkaným postupem žalovaného mělo být upřeno právo na efektivní uplatňování jeho práv v daňovém řízení.

Obdobně lze odkázat na další rozsudek zdejšího soudu, ze dne 30. 3. 2010, č. j. 2 Afs 28/2009 - 130; ten byl napaden ústavní stížností, která byla Ústavním soudem

dne 11. 11. 2010, pod sp. zn. II. ÚS 1785/10 pro zjevnou neopodstatněnost odmítnuta. Ústavní soud zde mj. konstatoval, že i po vydání nálezu (sp. zn. I. ÚS 1835/07), kdy je v rámci soudního přezkumu posuzována zákonnost zahájení daňové kontroly nikoli z formálních, ale materiálních důvodů, lze takový postup ze strany Ústavního soudu akceptovat. Podstatné tedy je, zda postupem daňových orgánů nedošlo k neoprávněnému zásahu do právní sféry daňového subjektu v konkrétně posuzovaném případě. Ústavní soud tak přitakal názoru zdejšího soudu, že požadavek na seznámení daňového subjektu s důvody daňové kontroly již při jejím zahájení interpretuje jako podmínku materiální, tedy jako požadavek na vyloučení šikanózních či věcně nezdůvodnitelných zásahů do právní sféry daňových subjektů.

Z tohoto pohledu pak bylo nahlíženo na napadený rozsudek krajského soudu v nyní posuzovaném případě. Zde je podstatné, že (z důvodů, o nichž bylo pojednáno výše) krajský soud skutečně nemusel zcela nevyhnutelně při svém rozhodování trvat na podmínce formálního seznámení stěžovatele s důvody zahajované kontroly; současně zdůvodnil, proč se od tohoto požadavku při posouzení konkrétní věci odchýlil, a to ve prospěch materiálního pojetí naplnění této podmínky, v intencích nosných důvodů citovaných rozsudků zdejšího soudu. Pro úplnost lze poznamenat, že i výše zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 – 52, prošel testem ústavnosti, neboť Ústavní soud usnesením ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 378/10 odmítl ústavní stížnost proti němu směřující jako zjevně neopodstatněnou.

Ze všech uvedených důvodů proto zdejšímu soudu nezbylo, než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu